

عنوان مقاله:

مفهوم سازی و معرفی شاخص های شهرنشینی پایدار و مدیریت پایداری

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی عمران، معماری و مدیریت شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

غلامرضا کاظمیان - دانشیار مدیریت امور شهری دانشگاه علامه طباطبائی

پوریا پیراسته فر - دانشجوی کارشناسی ارشد مدیریت امور شهری دانشگاه علامه طباطبائی

خلاصه مقاله:

روند سریع شهرنشینی، نابرابری سطوح توسعه و توزیع ناعادل نه امکانات و منابع را در پی داشته است. در توسعه پایدار، شهرنشینی به عنوان یک پدیده مثبت یاد می گردد که مسیری برای استفاده از خدمات مناسب، فرصت های اجتماعی اقتصادی بهتر و در مجموع رفاه و آسایش بیشتر است. پویش های جهانی چون کنفرانس های سکونتگاه های بشر سازمان ملل در ونکوور در سال ۱۹۷۶ و استانبول در سال ۱۹۹۶ و تصویب اهداف توسعه هزاره در سال ۲۰۰۰، منجر به بهبودهایی در کیفیت زندگی میلیون ها شهرنشین گردید. هرچند، دوام اشکال مختلف فقر، نابرابری های فزاینده و تخریب های زیست محیطی همچنان به عنوان مانع اصلی بر راه توسعه پایدار در سراسر جهان باقی است و به همراه آن، انزوای اجتماعی و اقتصادی و تبعیض فضایی اغلب واقعیت انکارناپذیر در شهرها و سکونتگاه های انسانی هستند. دستاوردهای برجسته سال ۲۰۱۵، به ویژه دستورکار ۲۰۳۰ برای توسعه پایدار (SDGs) دستورکار عملی آدیس آبابا در سومین کنفرانس بین المللی تامین بودجه توسعه، توافق پاریس در زمینه تغییرات اقلیمی و گزارش شهرهای جهان ۲۰۲۰ گام های تکمیلی این پویش است که هدف آن ایجاد نقطه تمرکز بر محور توسعه و شهرنشینی پایدار است. در این مقاله با هدف شناخت عوامل کلیدی در جهت دستیابی به توسعه شهری پایدار، به مفهوم سازی و معرفی شاخص های شهرنشینی پایدار و مدیریت پایداری بصورت تحلیلی و توصیفی پرداخته شده است و شاخص های تعیین کننده در مفهوم شهرنشینی پایدار از دیدگاه سه سند بین المللی World cities Report ۲۰۲۰ - The Sustainable Development Goals ۲۰۱۵ - New Urban Agenda ارائه گردیده است.

کلمات کلیدی:

توسعه پایدار، شهرنشینی پایدار، مدیریت پایداری، شاخص های توسعه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1320333>

